

בש"פ 4627/18 - אחמד שהאב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4627/18

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: אחמד שהאב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע (כב' סגן הנשיאה, השופט א' ביתן) בעמ"ת 66727-05-18 מיום 6.6.2018

בשם המבקש: עו"ד פאולה ברוש

החלטה

1. המבקש נאשם בהחזקת סמים מסוכנים בכמות נכבדה (כ-400 כדורי MDMA וכ-400 גרם חשיש), כמו גם בהחזקת כלים לשימוש בסמים, שיבוש מהלכי משפט, והחזקת נכס החשוד כגנוב. המדינה הגישה בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו, וכך הורה בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ר' סולקין) בהחלטתו מיום 28.5.2018 (מ"ת 52183-02-18). בית המשפט המחוזי (השופט א' ביתן) דחה את עררו של המבקש בהחלטה מיום 6.6.2018 (עמ"ת 66727-05-18), ומכאן הבקשה שלפניי.

2. בבקשה נטען כי העילה למתן רשות לערור היא פגיעה מוחשית במבקש, אשר מאופיינת בחוסר צדק. הטענה היא כי בית משפט השלום "הניע תהליך בחינה ארוך ומורכב של ההליך הטיפולי" במשך שלושה חודשים, אך בניגוד לכך,

עמוד 1

החלטתו הסופית שוללת את האפשרות הטיפולית מעיקרה ופוגעת בציפיות שפיתחו המבקש ובני משפחתו. בנוסף נטען, כי על פי אמות המידה שנקבעו בהלכת סוויסה (בש"פ 8051/16 קסה נ' מדינת ישראל נ' סוויסה, פ"ד סד(3) 101 (2011)), היה מקום להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר במסגרת טיפולית.

3. אין בידי להיעתר לבקשה, אשר אינה מצריכה הכרעה בשאלה עקרונית, ואינה מגלה נסיבות חריגות אחרות כגון פגיעה לא-מידתית בחירותו של המבקש (בש"פ 8051/16 קסה נ' מדינת ישראל (25.10.2016); בש"פ 2380/18 ח'יר נ' מדינת ישראל (23.3.2018)). כלומר, לא נמצאה עילה ליתן למבקש רשות לערור לאחר ששתי ערכאות דנו והכריעו בעניינו.

אמנם, מסתבר שאופן ניהול ההליך בבית משפט השלום לא היה מיטבי. עמד על כך בית המשפט המחוזי בהחלטתו בערר, ואין לי אלא לחזור ולצטט מדבריו:

"התנהלות בית-המשפט במקרה זה, אשר איפשרה לשירות המבחן ולעורר, פעם אחר פעם, להתקדם בתהליך, להגיע לראיון בקהילה, לבצע בדיקות רפואיות לקראת הכניסה לקהילה, להוציא תעודת זהות למטרה האמורה, לשלם את התשלום הכרוך בענין, לערב את בני משפחת העורר, ורק כעבור למעלה משלושה חודשים התקיים דיון ענייני בנתוני היסוד שלאחריו בית המשפט דחה את המלצת שירות המבחן, גרמה לבזבוז משאבים של שירות המבחן, הקהילה הטיפולית ושב"ס, ולציפיה, שאחריה עוגמת נפש, לעורר ולקרוביו שהיו מעורבים בתהליך. הנתונים שעל יסודם בית-המשפט קיבל את החלטתו הסופית, היו ידועים מראש. מוטב היה שלאחר קבלת תסקיר המעצר הראשון בית-המשפט היה בוחן את פרטי הענין ומחליט אם יש מקום להמשיך בתהליך הבדיקה אם לאו. אמירת בית-המשפט בישיבה הראשונה כי 'אל לצדדים לפתח ציפיות', אינה יכולה להתקבל כלשונה כאשר היא אינה מותאמת להתנהלות בפועל".

ברם, עוגמת נפש וציפיות נכזבות אינן מכריעות את הכף במקרה זה. הערכאות הקודמות ביססו את מסקנתן על נסיבות העבירה: כמות גדולה של סמים שלא לצריכה עצמית, והמסקנה המתבקשת מעובדות המקרה, כי מדובר בהחזקה למטרת סחר; ועל נסיבותיו האישיות של המבקש: עבר פלילי מכביד הכולל 16 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות אלימות ועבירות ביטחון, ולרבות מאסר על תנאי בר הפעלה. ניכר אפוא כי לגופו של ענין, החלטת המעצר מנומקת היטב. בנסיבות, גם הלכת סוויסה לא תועיל למבקש, ואסתפק בהערה נקודתית בלי להידרש למכלול השיקולים. בבקשה שלפניי הודגש כי במהלך מאסרו הקודם, המבקש סיים בהצלחה הליך גמילה, אך לאחר השחרור התדרדר חזרה לסמים. נטען כי בכך ניכרים כוחות הנפש של המבקש ופוטנציאל הגמילה שלו; אך מאידך, וכמובן בלי לרפות את ידיו של המבקש, אזכיר כי על פי ההחלטה בעניין סוויסה, "יש בכך כדי להוות אינדיקציה לכך שאין הסתברות גבוהה להצלחת הליך הגמילה הנוכחי" (שם, בעמ' 115).

4. סוף דבר: ניתן היה לנהל את ההליך באופן שיכביד פחות על מכלול הגורמים ולא יעורר ציפיות לשחרור, אך לא עלה בידי המבקש להצביע על עילה למתן רשות לערור, ולפיכך הבקשה נדחת.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ח (14.6.2018).
